

Arrest

nr. 292 203 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2022 diende verzoeker een derde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse dochter.

Op 27 maart 2023 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2022 werd ingediend door.

Naam: F.

Voornaam: B.

Nationaliteit Iran

Geboortedatum: [...]1972

Geboorteplaats: Teheran

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] HOOGSTRATEN

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.10.2022 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn dochter F. S. (RR ...), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande hjn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2", die te hunnen laste zijn (...)'*

Als ascendent dient betrokkene aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Iran (196949453) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.07.2021 te Den Haag*
- attest n° 14008560005006412 dd. 30.11.2021, aangevuld op 16.10.2022*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.09.2015, 19.10.2015, 17.11.2015, 14.12.2015, 18.02.2016, 25.04.2016, 04.07.2016, 13.10.2016 en 05.12.2016*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 29.09.2022; loonfiches voor de periode juli - oktober 2022*
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 24.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*
- attest dd. 09.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun of geen leefloon ontving vanwege het OCMW te Hoogstraten. Er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- loonfiches op naam van betrokkene voor de période September - november 2022*
- diploma MBO dd. 08.07.2015 op naam van de referentiepersoon*

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer exact betrokkene zijn herkomstland verliet en inreisde in Schengen en vervolgens in België. Dit is nochtans noodzakelijk in het kader van de huidige verblijfsaanvraag op basis van artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980, aangezien betrokkene, om te kunnen worden beschouwd als zijnde 'ten laste', dient aan te tonen dat ze reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen zichzelf en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Op basis van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden, en dit reeds van in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot het voorgelegde attest n° 14008560005236412 dd. 30.11.2021, dat naar aanleiding van de opmerkingen in het kader van de voorgaande negatieve aanvragen gezinshereniging {zie bijlage

20 dd. 14.03.2022 en 29.09.2022) qua inhoud werd aangepast en aangevuld op 16.10.2022, dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel iets zegt over 'eigendommen' (het is onduidelijk of dit attest iets zegt over roerende eigendommen, over onroerende eigendommen, dan wel over beiden), maar niets over overige bronnen van inkomsten, zoals bv. inkomsten uit arbeid.

Er werden weliswaar enkele geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd (verzonden tussen begin September 2015 en begin december 2016). echter. louter deze 9 geldstortingen, die bovendien, met bedragen tussen €75 en €175, ook qua bedrag eerder beperkt zijn, kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan dan ook logischerwijze vanuit gegaan worden dat betrokkene wel degelijk in staat was om te voorzien in zijn levensonderhoud en hij bijgevolg niet ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat er zowel wat betreft het attest n° 14008560005006412 dd. 30.11.2021 als wat betreft de voorgelegde geldstortingen enkel vertalingen werden voorgelegd. De originele documenten ontbreken.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde internationale reispaspoort (196949453) van betrokkene blijkt dat hij, voorafgaand aan zijn verblijf in België in Nederland verbleef. Betrokkene heeft nagelaten verdere informatie te verschaffen betreffende dit verblijf, noch documenten qua onvermogen voor te leggen betreffende deze periode.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens werd de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit van in het land van herkomst van betrokkene en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene vanaf 28.09.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers. louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers. de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking bp de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet afdoende werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. ...“

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het fair play beginsel en van artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verweerder heeft gefaald om dit dossier op een zorgvuldige wijze te behandelen en haar foutieve handelingswijze correct te motiveren.

Verweerster stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer exact betrokkene zijn herkomstland verlaten heeft en het Schengen binnenkwam.

Dit om te weten dat er afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling omdat hij meerdere stukken neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij ten laste van de referentiepersoon was en is.

Verweerster stelt dat het document over eigendom in het land van herkomst enkel over de afwezigheid 'eigendommen' gaat.

Over roerende goederen zal er geen document voorgelegd zijn.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling omdat hij over de roerende goederen al bij zijn vorige aanvraag een document met vertaling neergelegd heeft. Verzoeker heeft bij de huidige aanvraag ook een brief met een woordje uitleg gegeven over dit document. Zie de mail gericht aan de gemeente. (stuk 2)

Verzoeker wenst deze nogmaals neer te leggen. (stuk 3 en 4)

Verweerster vraagt ten onrechte dat in deze attesten ook over inkomsten over arbeid iets moest vermeld staan.

Verzoeker meent dat de bedoeling van een attest van onvermogen is om aan te tonen dat hij geen roerende en onroerende eigendom in het land van herkomst heeft.

In dergelijke attest worden nooit vermeld of een persoon werkt.

Verzoeker meent dat het feit dat hij financieel geholpen was door zijn dochter, is een bewijs dat hij geen inkomsten uit arbeid heeft.

Verweerster stelt dat de 9 geldstortingen – bedragen tussen 75 en 175 euro qua bedrag eerder beperkt zijn.

Verzoeker meent dat deze bedragen in het land van herkomst ruim voldoende was om rond te komen.

Verzoeker woonde niet in Europa maar een derdewereld land. De salaris per maand is sommige gevallen 100 euro per maand.

Verweerster stelt dat ze logischerwijze vanuit gaat dat betrokkene wel degelijk in staat was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Verzoeker meent dat verweerster zeer goed op de hoogte is over het inkomstenniveau in het land van herkomst van verzoeker en toch doet ze alsof ze dat niet weet.

Verweerster stelt verder dat verzoeker enkel de vertalingen van de stukken neergelegd heeft en niet de originele.

Verzoeker meent dat dit niet gebaseerd is op de waarheid. Zie de mail van de medewerker van de gemeente waarin hij bevestigde dat alle verplichte documenten neergelegd zijn.

Op 5 dec. 2022 om 14:47 heeft vreemdelingenzaken <vreemdelingenzaken@hoogstraten.be> het volgende geschreven:

Beste,

We hebben de loonstrook goed ontvangen en voegen deze bij het dossier.

Alle verplichte documenten zijn aangeleverd, in deze procedure zal Brussel een beslissing nemen, zij zullen beslissen of de aangeleverde stukken voldoende bewijzen zijn.

Je hebt echter nog wel de tijd tot 02-01-2023 om nog extra stukken aan te leveren. We sturen het gehele dossier dan pas naar Brussel, je hebt dus nog de tijd om extra documenten aan te leveren tot de desbetreffende datum. In bijlage kan je het aangeleverde arbeidscontract terugvinden die jij hebt aangeleverd.

Met hartelijke groeten

Dienst Vreemdelingenzaken

[...]

vreemdelingenzaken@hoogstraten.be

Bezoekadres: [...]

(stuk 5)

Verweerder heeft nageleten om te begrijpen dat deze stukken door een beëindigde vertaler vertaald zijn.

Dit is een indicatie dat de originelen bestaan. Een zorgvuldige medewerker zal ook gevraagd hebben om de originele stukken ook neer te leggen. Verzoeker heeft geen belang om een stuk te vertalen en achteraf de stuk niet neer te leggen.

Verweester stelt dat verzoeker ook geen bewijzen voorgelegd heeft over zijn onvermogen tijdens de periode die in hij in Nederland woonde.

Verweester stelt dat het feit dat verzoeker sinds 28.09.2021 tot op heden in een adres met de referentiepersoon woont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker meent dat dit een positieve indicatie is dat verzoeker in verleden en heden ten laste was en is van de referentiepersoon.

Verweester schendt door haar foutieve handelingswijze de artikelen 3 en 8 EVRM door verzoeker zo onmenselijk te behandelen en hem geen kans te geven om te genieten van de verblijfsrechtelijke voordelen die gepaard gaat met deze samenwoning.

De foutieve handelingswijze zal hiervoor zorgen dat dit gezin uit elkaar getrokken worden.

Verweester heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Dat dit middel gegrond is."

Verzoeker stelt dat de gemachtigde zijn zaak niet op zorgvuldige wijze heeft behandeld en de beslissing ook niet correct heeft gemotiveerd. Verzoeker gaat in op het motief van de gemachtigde dat niet blijkt wanneer hij zijn herkomstland heeft verlaten en het Schengengebied binnenkwam in het licht van het onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Nederlandse dochter. Verzoeker kan dit motief niet volgen omdat hij vele stukken heeft voorgelegd om aan te tonen ten laste te zijn.

De gemachtigde motiveert onder meer dat het attest aangaande de eigendom in Iran geen duidelijkheid biedt over de inkomsten uit arbeid of roerende goederen. Volgens verzoeker moest op dit document niets worden gezegd over inkomsten uit arbeid, het gaat immers om een attest van onvermogen dat zowel betrekking heeft op roerende en onroerende goederen. In een dergelijk attest wordt nooit vermeld of iemand werkt.

Volgens verzoeker is de hulp die hij van zijn dochter kreeg, een bewijs dat hij geen inkomsten uit arbeid heeft.

Verder gaat verzoeker in op het motief dat de geldstortingen, met bedragen tussen de 75 en 175 euro eerder beperkte bedragen betreffen. Verzoeker voert evenwel aan dat hij afkomstig is uit een derdewereldland en die bedragen in het herkomstland ruim voldoende waren om rond te komen. Het

maandloon komt er in sommige gevallen neer op 100 euro per maand. De gemachtigde is hiervan nochtans op de hoogte.

Verder gaat verzoeker in op het motief dat enkel de vertalingen van stukken werden neergelegd, doch geen originele stukken. Hij acht dit verkeerd en wijst op een e-mail van de gemeente waarin werd bevestigd dat alle verplichte documenten werden neergelegd. Hij citeert daarbij uit deze e-mail. Verder heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het feit dat het om beëdigde vertalingen gaat, zodat dit een indicatie is dat de originelen bestaan. Een zorgvuldige overheid zou verzoeker gevraagd hebben om de originele stukken voor te leggen. Hij heeft er immers geen belang bij om een stuk te laten vertalen en het achteraf toch niet neer te leggen.

Verder gaat verzoeker in op de motieven dat er geen bewijs van onvermogen voorligt voor de periode dat hij in Nederland woonde en dat het feit dat hij sedert 28 september 2021 op hetzelfde adres woont als zijn dochter niet bewijst dat hij ten laste is van zijn dochter. Volgens verzoeker is dit wel een positieve indicatie dat hij in het verleden en heden ten laste was en is van zijn dochter.

Verder is er volgens verzoeker sprake van een onmenselijke behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM omdat hij geen kans krijgt te genieten van de verblijfsrechtelijke voordelen van de samenwoning met zijn dochter.

Hij ziet hierin ook een schending van artikel 8 van het EVRM omdat het gezin uit elkaar zal getrokken worden.

Tot slot concludeert verzoeker dat de overheid de plicht heeft om rechtsonderhorigen correct, onpartijdig, open, eerlijk en niet unfair te behandelen. Dit is in casu niet het geval aldus verzoeker.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu heeft de gemachtigde duidelijk de rechtsgrond aangetoond op grond waarvan de beslissing is genomen, m.n. de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de gemachtigde ook feitelijk de bestreden beslissing onderbouwd. Hij heeft de stukken opgesomd die door verzoeker werden voorgelegd ter staving van het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Nederlandse dochter. Vervolgens komt de gemachtigde na bespreking van de stukken tot de conclusie dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst of origine afhankelijk was van zijn Nederlandse dochter.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis §2 eerste lid, 4e van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Hieruit blijkt dat verzoeker moet aantonen ten laste te zijn van zijn Nederlandse dochter.

De raad wijst erop dat het Hof van Justitie zich meerdere malen over de voorwaarde van het “ten laste” zijn heeft uitgesproken. Zo onder meer in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, *Jia t. Migrationsverket*, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse dochter). Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoeker, als familielid in opgaande lijn, gezien zijn economische en sociale situatie niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan.

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

Uit voormeld arrest blijkt dat het Hof van Justitie daarbij veel belang hecht aan het over een lange periode regelmatig een som geld betalen aan de bloedverwant in kwestie én dat die steun ook noodzakelijk moet zijn om in de basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Vooreerst kan de Raad de gemachtigde volgen dat uit de stukken niet blijkt wanneer verzoeker Iran verliet en het Schengengrondgebied heeft betreden. De gemachtigde heeft dit wel op zorgvuldige wijze vastgesteld. Waar verzoeker dienaangaande aanstipt dat hij meerdere stukken heeft neergelegd om de afhankelijkheid van de referentiepersoon aan te tonen, is dit correct, maar kan hieruit niet precies afgeleid worden wanneer verzoeker het Schengengrondgebied heeft betreden. Het administratief dossier biedt inderdaad geen duidelijkheid over de vraag wanneer verzoeker Nederland inreisde en vervolgens België. Dit is inderdaad relevant omdat het ten laste zijn een hoedanigheid is die reeds in het land van herkomst moest bestaan en het niet de bedoeling van de regelgeving is dat er gezinshereniging moet mogelijk zijn met familieleden die, omwille van het feit dat ze het herkomstland verlaten en naar het Schengengrondgebied komen, pas dan ten laste worden van de referentiepersoon.

Wat betreft het attest dat door verzoeker werd voorgelegd, zijnde een beëdigde vertaling van een attest van de “staatsdienst voor registratie van eigendommen” waarin staat vermeld dat verzoeker geen eigendomstitel heeft, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de gemachtigde hierbij heeft opgemerkt dat dit stuk niets zegt over eventuele beroepsinkomsten. Ook al kan aangenomen worden dat het attest mogelijk betrekking heeft op zowel roerende als onroerende eigendom, zijn beroepsinkomsten nog een afzonderlijke bron van inkomsten. Verzoeker erkent zelf dat een dergelijk attest nooit vermeldt of een persoon werkt en dus niets zegt over beroepsinkomsten. De Raad kan evenwel de redenering niet volgen dat het verkrijgen van financiële steun van zijn dochter, zou moeten volstaan om aan te nemen dat verzoeker geen inkomen uit arbeid had.

Wat betreft de geldstortingen betwist verzoeker niet dat het gaat om negen geldstortingen, die de gemachtigde in de beslissing heeft opgesomd, noch dat het om bedragen gaat tussen 75 en 175 euro. Waar verzoeker stelt dat Iran niet is zoals Europa maar een derdewereldland, moet de Raad verweerder in de nota volgen dat Iran niet kan beschouwd worden als een derdewereldland. Bovendien geeft verzoeker niets van cijfergegevens om zijn standpunt als zou het om een derdewereldland gaan met een gemiddeld maandelijks inkomen van 100 euro, te staven.

Wat betreft het attest van de Iraanse overheid over de afwezigheid van eigendommen van verzoeker, en de voorgelegde geldstortingen van 2015 en 2016, merkt de gemachtigde op dat enkel vertalingen worden voorgelegd en geen originele documenten. Verzoeker stelt dat dit “*niet gebaseerd is op de waarheid*”, maar de Raad kan in het administratief dossier inderdaad geen originele stukken (of kopies van originele stukken) dienaangaande aantreffen. Het feit dat de gemeente aan verzoeker heeft laten weten dat “*alle verplichte documenten zijn aangeleverd*” houdt niet in dat (kopies van) originele Iraanse stukken werden voorgelegd. De gemeente stelt immers in dezelfde e-mail correct “*in deze procedure zal Brussel een beslissing nemen, zij zullen beslissen of de aangeleverde stukken voldoende bewijzen zijn*”. Conform artikel 52 §2 en §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) gaat de gemeente immers na of er documenten in het licht van de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet worden voorgelegd. Of die documenten dan ook de nodige bewijswaarde hebben, wordt beoordeeld door de gemachtigde van de minister (of staatssecretaris) conform artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit.

Anders dan verzoeker voorhoudt, moest de gemachtigde niet uit eigen beweging vragen naar de originele stukken gezien de bewijslast bij verzoeker ligt, ook al kan gevolgd worden dat een beëdigde vertaling in principe van een officieel document gebeurt. Ook al heeft verzoeker er inderdaad geen belang bij om een stuk beëdigd te laten vertalen en achteraf dit stuk niet voor te leggen, is dat nochtans wat lijkt te zijn gebeurd.

Verder poneert verzoeker dat de gemachtigde motiveert dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn onvermogen voor de periode van verblijf in Nederland. Hij weerlegt dit motief evenwel niet. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat er vele overschrijvingen zijn voorgelegd op een Nederlandse rekening van verzoeker voor verschillende jaren, waaronder 2017, 2018, 2019 en 2020. Hieruit blijkt, nog

steeds ten overvloede, dat niet alleen verzoeker zijn dochter, maar ook verzoeker zijn zoon vele overschrijvingen hebben gedaan aan verzoeker. Een attest van onvermogen voor de (onbepaalde) periode in Nederland, kon de Raad inderdaad niet aantreffen.

Verzoeker gaat verder in op het motief van de gemachtigde dat hetzelfde adres delen sinds 28 september 2021 niet volstaat om de afhankelijkheid aan te tonen en hij meent dat dit wel een positieve indicatie is. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat het een positieve indicatie kan zijn, heeft de gemachtigde een punt waar hij motiveert dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat men ook ten laste was of is van de referentiepersoon omdat die voorwaarde inderdaad op actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet kan worden afgeleid uit het onder hetzelfde dak wonen. Dit blijkt eveneens uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Leden van eenzelfde gezin die toch elk eigen inkomsten hebben, kunnen ook om andere redenen onder hetzelfde dak wonen. De gemachtigde motiveert immers dat ook verzoeker zelf loonfiches op eigen naam voor de periode september tot november 2022 heeft voorgelegd.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, weze het herhaald dat deze bepaling beschermt tegen “*foltering*” en tegen « *onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” De Raad wijst erop dat blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten ‘AME t. Nederland’ van 5 februari 2015 en ‘AS t. Zwitserland’ van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van het slachtoffer. Het betoog van verzoeker dat hij “onmenselijk” wordt behandeld omdat hij niet kan genieten van verblijfsrechtelijke voordelen verbonden aan een samenwoning met zijn dochter, heeft geen uitstaans met deze verdragsbepaling.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat het gezin uit elkaar wordt gerukt, wijst de Raad erop dat niet is aangetoond dat verzoeker en zijn meerderjarige Nederlandse dochter een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhouden. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Zoals supra vastgesteld, heeft de bestreden beslissing op regelmatige en zorgvuldige wijze gemotiveerd dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn Nederlandse dochter, bijgevolg is ook geen bijkomende band van afhankelijkheid aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert ook geen elementen in ander zin aan om die bijkomende banden van afhankelijkheid aannemelijk te maken.

Tot slot kan verzoeker gevolgd worden dat een overheid de rechtsonderhorigen correct, niet unfair, open en eerlijk moet behandelen. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat dit in casu niet het geval is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het fair play beginsel, van artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. MAES